

Sygn. akt VIII C 2212/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko K. W.

o zapłatę 3.482,89 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2212/14

UZASADNIENIE

W dniu 12 maja 2014 roku powód (...) (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu K. W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.482,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że na podstawie umowy cesji z dnia 2 grudnia 2013 roku przejął od (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu umowy ubezpieczenia. Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z polisy nr (...) w wysokości 2.869,65 zł, ani skapitalizowanych odsetek za opóźnienie za okres od 19 września 2012 roku do 11 maja 2014 roku w wysokości 613,24 zł. Powód podniósł, że kwota dochodzona pozwem znajduje swoje potwierdzenie w częściowym wykazie wierzytelności.

W dniu 16 maja 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym (VI Nc-e (...)).

Pozwany zaskarżył powyższy nakaz zapłaty sprzeciwem w całości, kwestionując wysokość dochodzonego roszczenia. Przyznał, że był przez ponad miesiąc właścicielem pojazdu marki O. (...), jednakże nie podpisywał z firmą ubezpieczeniową żadnej umowy. Podniósł, że jest w stanie uregulować należności proporcjonalnie do okresu, przez który był właścicielem pojazdu, lecz w pozostałym zakresie powództwo nie jest zasadne.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi. **(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3, nakaz zapłaty k. 4, sprzeciw k. 4v-5, postanowienie k. 10v)**

Zarządzeniem z dnia 8 września 2014 roku, na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. pełnomocnik powoda został wezwany do usunięcia braków formalnych pozwu. **(zarządzenie k. 1)**

Braki formalne pozwu zostały uzupełnione w terminie, a powód podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 13, pozew k. 16-17)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł ponadto, że pozwany był właścicielem samochodu osobowego marki O. (...) objętego polisą (...) nr (...), na podstawie której powód domaga się zapłaty, co potwierdza załączona wraz z sprzeciwem umowa kupna-sprzedaży. Pełnomocnik powoda wskazał, że wobec faktu nabycia przedmiotowego pojazdu pozwany – bez względu na to czy poruszał się pojazdem, wstąpił w prawa i obowiązki jego zbywcy, a tym samym spoczywał na nim obowiązek zapłaty składki. **(odpowiedź na sprzeciw k. 34-35)**

Na rozprawie w dniu 15 lipca 2015 roku pełnomocnik powoda nie stawiał się mimo prawidłowego zawiadomienia. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, złożył wniosek o przesłuchanie w charakterze świadka R. K., na okoliczność ustalenia czy nabywca pojazdu R. K. wypowiedział umowę ubezpieczenia. Pozwany nie kwestionował zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, stwierdził, że nie pamięta kiedy otrzymał polisę ubezpieczeniową, jednocześnie przyznał, że ją otrzymał. **(protokół rozprawy k. 45-46)**

Na rozprawie w dniu 8 września 2015 roku pełnomocnik powoda i pozwany nie stawili się mimo prawidłowego zawiadomienia. Sąd postanowił oddalić wniosek pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka R. K.. **(protokół rozprawy k. 53)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy sprzedaży samochodu zawartej w dniu 30 maja 2012 roku pozwany K. W. nabył pojazd marki O. (...), rok produkcji 1997, o nr rej. (...), za kwotę 1000 zł. Umowa zawierała adnotację „pojazd po wypadku”. Następnie na podstawie umowy sprzedaży z dnia 5 lipca 2012 roku pozwany sprzedał przedmiotowy pojazd R. K.. **(kserokopie umów sprzedaży k. 7 v-8)**

W dniu 2 grudnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. zawarła z (...) (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności m.in. wobec dłużnika K. W..

W częściowym wykazie wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 2 grudnia 2013 roku wskazano, że wysokość zobowiązania dłużnika wynosi 2.869,65 zł i wynika ono z polisy nr (...) z dnia 24 maja 2012 roku, przy czym termin zapłaty w/w kwoty miał przypadać na 18 września 2012 roku. **(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 17v-21, k. 36-41, kserokopia częściowego wykazu wierzytelności k. 26, okoliczności bezsporne)**

W dniu 14 lutego 2014 roku powód skierował do pozwanego pismo z zawiadomieniem o cesji wierzytelności, jednakże do dnia wyrokowania pozwany nie uregulował zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem w łącznej wysokości 3.482,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2014 roku do dnia zapłaty (w tym należności głównej w wysokości 2.869,65 zł oraz skapitalizowanych odsetek od tej należności za okres od dnia 19 września 2012 roku do dnia 11 maja 2014 roku w wysokości 613,24 zł). **(kserokopia zawiadomienia k. 26v-27, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie ubezpieczenia zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. przez pozwanego, jako osobę, która nabyła pojazd w okresie ubezpieczenia i tym samym wstąpiła, wobec niewypowiedzenia umowy, w prawa i obowiązku zbywcy pojazdu. Strona powodowa nie załączyła jednak do akt sprawy ani kopii wskazanej polisy (...) nr (...), ani też żadnych innych dokumentów (np. arkusza kalkulacji składki), z których wynikałaby kwota dochodzona pozwem.

Co prawda, pozwany nie negował faktu zawarcia umowy ubezpieczenia z (...) przyznał, że otrzymał jakąś polisę, lecz nie pamiętał kiedy, jednakże jednocześnie już w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie zgodził się z wysokością dochodzonego roszczenia, stąd wnosił o oddalenie powództwa w całości.

Uzasadniając żądanie pozwu strona powodowa przedstawiła jedynie częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu wierzytelności. Jednakże tego rodzaju dokument nie może stanowić dowodu na istnienie zobowiązania pozwanego (tak co do zasady jak i co do wysokości), w szczególności wobec stanowiska pozwanego, kwestionującego wysokość żądania powoda. Jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nim objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten nie budzi wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia go odpowiednimi dokumentami źródłowymi, wobec stanowiska strony przeciwnej, jest nikła.

Skoro pozwany konsekwentnie kwestionował wysokość dochodzonego w niniejszym procesie roszczenia, to powód powinien przedstawić dowód istnienia wierzytelności w dochodzonej pozwem wysokości – dowód, że pozwanego obciąża określone zadłużenie z tytułu zawartej z pierwotnym wierzycielem umowy ubezpieczenia a jego wysokość odpowiada kwotom dochodzonym pozwem. Bez złożenia dokumentów źródłowych – polisy z której wynikać powinna m.in. wysokość składki i okres zawarcia umowy ubezpieczenia – nie można zweryfikować prawidłowości i zasadności twierdzeń powoda. Powód nie udowodnił powyższego twierdzenia a to, zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., na nim ciążył obowiązek udowodnienia powyższego stanu rzeczy, jako że z faktu tego wywodził skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie.

W przedmiotowej sprawie to właśnie powód winien udowodnić, że pozwanego obciąża nieuregulowane zadłużenie wynikające z zawartej z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w S. umowy ubezpieczenia (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że takiego zadłużenia nie ma). Powód nie udowodnił istnienia wierzytelności, będącej przedmiotem przelewu, ani jej wysokości, zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że pozwany jest dłużnikiem powoda. Podkreślić przy tym należy, że powód nie załączył do pozwu ani do odpowiedzi na sprzeciw żadnego dowodu potwierdzającego zasadność i wysokość roszczenia.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należało, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.